

LEDIG HOUSE

2013

Els Beerten

Met het verschijnen van *Allemaal willen we de hemel* (mei 2008) verdwenen Jef, Ward, Remi, Renée, Sander en Blondine niet. Geen wonder, ik had niet alleen een hele weg met hen afgelegd, ik had hen ook nog met zorgen achtergelaten. Uit ervaring wist ik dat het geen zin had om met een nieuw verhaal te beginnen zolang 'de oude personages' zo prominent aanwezig waren. Om hen dan maar uit mijn hoofd te snijden zodat ik aan het creëren kon (ik had dat laatste jaar erg graag geschreven), daar had ik nog minder zin in. Trouwens, het zou mij toch niet lukken (wat ik ook al wist — het voordeel van ouder worden).

Niet dat er zich geen nieuw personage aandiende. Al tijdens de zomer van datzelfde jaar kroop ze in mijn hoofd, 'mijn madam', en ze zou mij niet meer loslaten. Ik wilde erachter komen waarom ze zo vast zat en hoe ze haar leven weer in handen kon nemen. Tegen de winter van dat jaar begon ik te schrijven, in januari had ik één hoofdstuk. Ik kreeg haar maar niet in de vingers, ze was echt wel heel raar. Met wat kleine ingrepen kon ik haar natuurlijk veranderen zodat ze wat hanteerbaarder werd. Maar ze was al wie ze was, het was aan mij om haar te begrijpen.

Ik kon Remi op haar afsturen. Remi, mijn klein tovermanneke uit *Allemaal willen we de hemel*.

In geen geval. Ten eerste zat zijn werk erop, en ten tweede, ik had mezelf nog nooit voor de aap gehouden bij het schrijven, ik was niet van plan om er nu opeens mee te beginnen. Bovendien zou mijn personage niet geholpen zijn met Remi. Was ze wel te helpen? Meer en meer begon ze de afmetingen aan te nemen van een hopeloze zaak. Hopeloze zaken hadden mij nog nooit afgeschrikt.

Weken werden maanden, werden jaren. Woorden en scènes verschenen op papier, verdwenen even later in de prullenmand.

Ondertussen had ik meer personages gecreëerd, allemaal was ik hen graag gaan zien. Februari 2012 had ik een hele stapel tekst klaar. Ik las wat er stond en gooide praktisch alles in de prullenmand.

Ik kon ook gewoon ophouden met schrijven. Maar net als mijn personages was ook ik wie ik was, en ik was niet van plan een ander te worden. De paar scènes die overbleven, zouden de kern worden van mijn verhaal.

In de zomer van 2012 wist ik waar ik naar toe wilde, zag ik ook min of meer de weg, alleen had ik hem nog te gaan. Ik had nog altijd geen idee hoe ik dat moest doen. Nog steeds stonden mijn personages voor een berg die in mijn ogen onoverkomelijk leek.

Misschien moest ik er de tijd voor nemen.

Passa Porta hielp mij aan een plek waar ik die tijd kon vinden. Het werd Ledig House in het dorpje Ghent, een honderdtal kilometer boven New York, gelegen in de Hudsonvallei. Een schrijversresidentie in the middle of nowhere. Het zou er stil genoeg zijn.

Ledig House werd in de jaren negentig opgericht door Francis J. Greenburger, met als uitsluitend doel kunstenaars de ruimte te geven hun werk te kunnen doen. De luxe van de stilte, eten en drinken op elk moment van de dag, de inspirerende nabijheid van collega's, en vooral: niets anders aan mijn hoofd dan mijn boek. Als het hier niet lukte, lukte het nergens. Wat niet wegnam dat ik me geen zorgen maakte. Ik was schrijver, geen tovenaar. Met alle wil van de wereld zag ik nog steeds geen oplossing voor de problemen van mijn personages.

Wat was mijn plan, werd er mij op dag één gevraagd. Kwam ik iets uitzoeken, iets beginnen, iets voltooiën?

Ik was op zoek naar de eindspurt, zei ik, dat ik in elk geval geluk had dat hier te kunnen doen, Francis J. Greenburger moest wel een zeer genereus man zijn. Dat is hij ook, zeiden ze, en of er ondertussen al iemand in de memorial was geweest?

Memorial.

Francis J. Greenburger had een zoon verloren, vertelden ze mij. Het jongetje was net twee geworden toen hij verdrong. Een aantal jaren later stierf zijn vrouw aan kanker. Hij had deze memorial voor hen laten ontwerpen. Een spelonk, volgens sommigen, een ei, volgens anderen, een enorm stenen ei dat in twee helften was gesplitst, met middenin een stenen bankje.

Ze waren er allemaal al ruim een week, nog maar één iemand had de plek durven bezoeken. Te groot dat verdriet, werd er gemompeld. Niemand sprak dat tegen.

De ochtend van dag twee scheen de zon. Het was ijskoud, het zou mij niet deren bij het hardlopen. Ik kleepte me warm, trok mijn schoenen aan en vertrok. Eerst in wijde bogen doorheen het park, om ten slotte te eindigen bij de memorial. Ik voelde hoe ik me schrap zette. Maar als Francis J. Greenburger de kracht had om deze gedenkplek te ontwerpen, zou ik tenminste de moed hebben om op zijn bankje te zitten.

Daar zat ik dan, mijn handen in mijn schoot, mijn ogen op de reusachtige denkplaat voor me.

En terwijl ik las over de grootste gruwel, gebeurde er iets wonderlijks. Het vroom dat het kraakte, maar ik werd omhelsd.

Dat onmetelijk verdriet twee armen om iemand heen konden zijn.

Alexander Willows Greenburger.

He was a magic, perfect boy.

(...)

Our thoughts of him

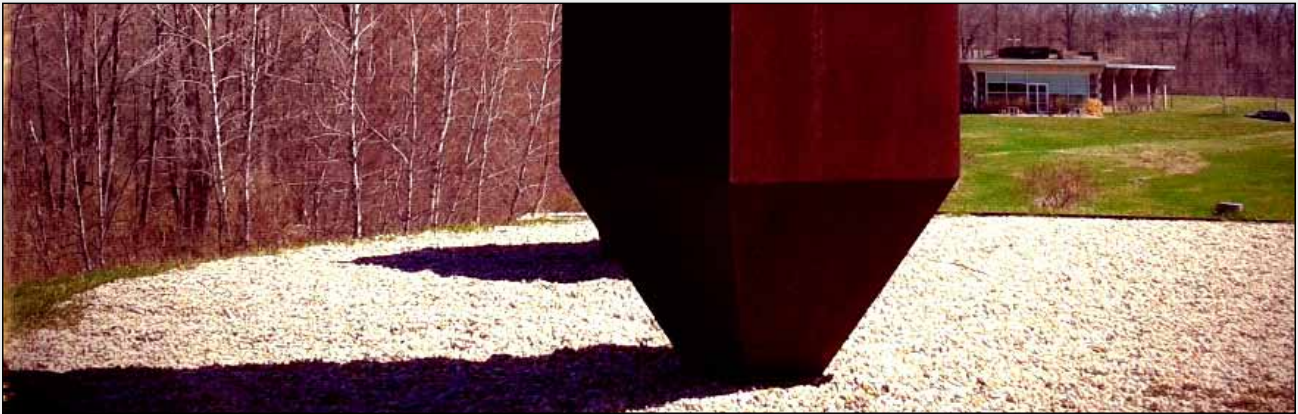
being our greatest joys and deepest sorrows.

Daar was ze weer, de emotie die mij dreef om het boek te schrijven waarmee ik nu al jaren worstelde. Hoe ik het verhaal ook liet aflopen, die emotie zou nooit verdwijnen. Ze zou mijn leven blijven uitmaken, elke stap kleuren die ik verder zou zetten.

Maar.

Als Francis J. Greenburger twee jaar na het overlijden van zijn zoon-tje Ledig House kon opstarten, dan zou ik mijn verhaal ook wel gezegd krijgen.

Zesentwintig dagen later zette ik een punt achter de laatste zin.

Ledig House is een residentie voor beeldend kunstenaars, schrijvers, musici en dansers. Els Beerten was er te gast op initiatief van Passa Porta. Passa Porta heeft een uitwisselingsprogramma met buitenlandse residentiehuizen om schrijvers de mogelijkheid te bieden een schrijfverblijf op te nemen in het buitenland.

schrijversinresidentie.passaporta.be